

Zalán Tibor

Az ébredés kényszerei

*Hajnalban ismét felugatnak
a halál kakasai Álmá
ban rabolták ki Vérző fejfel
ébredt Az ablak kilincsén a
kaszott ember lóg Teste hintál
De a belőle kiszállt lélek
már kihúlt Ha ez még az álom
akkor nem csak kirabolták de
megölték is Ha nem akkor mit*

*keres az ablak kilincsén és
ki ez az idegen hulla Fár
asztják a látomásoknak be
illő ébredések Hogy egyik
rémségből a másikba zuhan
Hogy eldönthetetlen álom vagy
ébredlét zsákutcájába men
ekül befelé a pontig hon
nan már nincs tovább Leroskad de*

*hová A hímes rétek történ
ete összemosódik a bet
on-dzsungel sötét korgásával
Szennyes léttel játszik az idő
Matat a derengésben Keze
nyúlós homályba merül Kusza
graffitik rajzolódnak arcá
ra Az egyikből nevét véli
kigubancolni De rádöbben
nem emlékszik a nevére Sem*

*Könnyebbség Így rejtőzhet el ül
dözői elől Aztán rájön
hogy nem üldözik De ez sem nyug
tatja meg Valaki figyel
A szempár hidegen mered rá*

a falfirkák közül Ezen az
utcán már járt Ezt a tekintet
et ismeri Csak nem ismeri
fel Tudja hogy tartozik neki

Tüdejében tart a gyulladás
Ez sem könnyít a helyzetén És
cserben hagyták Mégsem ő az ál
dozat Csak nem tud felállni És
az ürülékkel borított asz
falton sem maradhat így Arcra
borulva Összetört állkapocs
csal Atázott ruházatban Föld
del kevert vérrel a szájában

De fel fog kelni Egyszer fel kell
kelni mindenkinek Vagy úgy ma
radni félhanyatt Heverve Mint
ha a pókot nézné amelyik
nyitott szájába ereszkedik
alá a plafonról De az a
szem már nem lát semmit Milyen a
pók íze A csókod íze hely
ett A holdban féreg kaparász

Meghalt Ginger Baker olvassa
a fehér szoba falának fe
hér feliratát Soha nem volt
köze hozzá Trilok Gurtut is
merte Azok ütnek ő tanult
dobolni Azóta ütnek a
szívére néger kalapácsok
kal Ő is meg fog halni jut az
eszébe Én is meg fogok hal

ni Így ebben a ragozásban
túl frivolnak tűnik fel a tény
Hát legyint és elengedi A
halál csak a túlélőknek es
emény S ha ugatnak a halál
kakasai hát hirdessék azt
a hajnalt mely nem hoz ébredést
Ahogy fészkelődik s ahogy a
homály fészkelődik körötte

*Jónás cethalában érzi mag
át Menni és nem visszatérni
Egy vicc talán még beleférne
Csak kedv Remények Lillák Isten
Nevét a szádra hiába ne
Forgatja a baljós álom Fél
hogy megint nem ébredt fel Vagy hogy
ébredésnek véli mi álom
A tájban köpönyeges ember*

*szét Itt felejtette az idő
Bordái alatt halott madár*